Υπόθεση 204/84

SpA Sideradria industria metallurgica
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Ποσοστώσεις παραγωγής χάλυβα — Ακύρωση »

Περίληψη

1. *ΕΚΑΧ — Παραγωγή — Σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεως χάλυβα — Καθορισμός των ποσοστώσεων — Εφαρμογή της ισχύουσας ρύθμισης — Άδικος και εισάγων διάκριση χαρακτήρας — Δεν συντρέχει*
(Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 58· γενική απόφαση 1831/81)

2. *Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Πράξεις η έλλειψη νομιμότητας των οποίων μπορεί να προβληθεί — Ατομικές αποφάσεις — Εξαιρούνται*
(Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 36, παράγραφος 3)

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
G. FEDERICO MANCINI
της 14ης Νοεμβρίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Οι κοινοτικές διατάξεις που αφορούν την επιτήρηση και τη ρύθμιση της παραγωγής σιδήρου και χάλυβα είναι τόσο γνωστές στο Δικαστήριο, ώστε δεν είναι αναγκαίο να τις υπενθυμίσω στο πλαίσιο της παρούσας δίκης. Έρχομαι συνεπώς στη σύνοψη των πραγματικών περιστατικών της σημερινής υπόθεσης.

Με απόφαση της 3ης Ιουλίου 1984, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ανακοίνωσε στη Sideradria SpA, ιταλική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα που παράγει ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, τις ποσοστώσεις που θα ίσχυαν στην περίπτωσή της

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

για το τρίτο τρίμηνο του 1984: επρόκειτο για 9 304 τόνους ποσοστώσεως παραγωγής, από τους οποίους οι 4 733 θα μπορούσαν να διατεθούν στην κοινή αγορά. Η μεταχείριση αυτή θεωρήθηκε ευθύς εξαρχής από την ενδιαφερόμενη επιχείρηση ως απαράδεκτη: πράγματι, με τον τρόπο αυτό υποχρεωνόταν να πωλήσει εντός της Κοινότητας ποσότητα ελασματοποιημένων προϊόντων που δεν ήταν ανάλογη προς το ύψος της παραγωγής της. Κατόπιν αυτού, η Sideradria άσκησε στις 13 Αυγούστου 1984 προσφυγή ακυρώσεως της εν λόγω απόφασης.

Οι λόγοι στους οποίους στηρίζει την προσφυγή της είναι δύο: προφανής αδικία όσον αφορά την ποσόστωση παραδόσεως και μη συνεκτίμηση περιστάσεων αποφασιστικής σημασίας. Πριν πάντως προβώ στην εξέτασή τους, οφείλω να επισημάνω ότι ορισμένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα είναι τα ίδια με τα επιχειρήματα που έχει ήδη προβάλει στο πλαίσιο της υπόθεσης 67/84, αντικείμενο της οποίας ήταν η ακύρωση αποφάσεως περί επιβολής προστίμου λόγω υπερβάσεως ποσοστώσεως. Κάτι ακόμη: στο πλαίσιο της δίκης εκείνης κατά την οποία ανέπτυξα τις προτάσεις μου ως γενικός εισαγγελέας, το Δικαστήριο διέταξε τη διεξαγωγή διαφόρων αποδείξεων, προκειμένου να διευκρινιστεί το περιεχόμενο και η ακρίβεια των ισχυρισμών στους οποίους επανέρχεται και σήμερα η Sideradria. Οι δύο προσφυγές έχουν κατά συνέπεια κοινά σημεία, για τα οποία και παραπέμπω στις προτάσεις που ανέπτυξα την 21η Μαΐου 1985.

2. Με τον πρώτο λόγο η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι ήταν άδικο το ότι της χορήγησε τόσο χαμηλή ποσόστωση παραδόσεως. Η αδικία που διέπραξε το εν λόγω όργανο είναι διττή: πρώτον, επιτρέποντας στη Sideradria να παραδώσει εντός της κοινής αγοράς μόνο το μισό της παραγωγής της, την καταδίκασε να κάνει χρήση του 25 % μόνο της παραγωγικής ικανότητάς της· δεύτερον, επιβάλλοντάς της τον εν λόγω «ασυνήθη περιορισμό», εισήγαγε δυσμενή διάκριση εις βάρος της σε σχέση με μεγάλο αριθμό ευρωπαϊκών εταιριών που μπορούν να διαθέσουν στην κοινή αγορά το σύνολο σχεδόν της παραγωγής τους.

Αν όμως δεν αποδειχθεί ο τελευταίος αυτός ισχυρισμός (με τα στοιχεία που προσκόμισε, η Επιτροπή απέδειξε ότι, όσον αφορά τη σχέση παραγωγής-παράδοσης, η κατάσταση της προσφεύγουσας είναι τουλάχιστον ίδια με την κατάσταση πολλών άλλων επιχειρήσεων), ο πρώτος δεν αρκεί ασφαλώς να στηρίξει την έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης. Στην πραγματικότητα, η Sideradria δεν αμφισβητεί ότι το όργανο ελέγχου συμμορφώθηκε κατά τρόπο σχολαστικό, κατά τον καθορισμό της αμφισβητούμενης ποσόστωσης, προς τις διατάξεις που ισχύουν εν προκειμένω· υποστηρίζει, πάντως, ότι «ενώπιον της προφανώς άδικης κατάστασης στην οποία βρίσκεται (η προσφεύγουσα) ... η Επιτροπή δεν (μπορεί) να οχυρώνεται πίσω από την αυστηρή εφαρμογή της ... ισχύουσας ρύθμισης».

Το επιχείρημα είναι αβάσιμο, εφόσον η Επιτροπή προφανώς ήταν υποχρεωμένη να καθορίσει τις ποσοστώσεις εφαρμόζοντας το ισχύον δίκαιο, επειδή διαφορετικά θα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαπράξει κατάχρηση εξουσίας υπέρ της Sideradria. Τα πράγματα δεν αλλάζουν ακόμη και αν υποτεθεί ότι με το λόγο που προέβαλε η Sideradria ήθελε να θέσει υπό αμφισβήτηση όχι τόσο το ύψος της ποσόστωσης παραδόσεως όσο τις μεθόδους υπολογισμού της, καθώς και τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τον προσδιορισμό των στοιχείων αναφοράς με βάση τα οποία καθορίζονται και τα δύο είδη ποσοστώσεων. Στην πραγματικότητα, τις μεθόδους αυτές και τα εν λόγω κριτήρια τα προβλέπουν γενικές αποφάσεις που έχουν καταστεί αμετάκλητες από καιρό και η νομιμότητα των οποίων δεν μπορεί επομένως να αποτελέσει το αντικείμενο απευθείας προσφυγής.

Συμπερασματικά, ο πρώτος λόγος που προβάλλει η Sideradria δεν αφορά την προσβαλλόμενη απόφαση, ενώ σε καμιά περίπτωση δεν αποδεικνύεται η ορθότητά του με την κατάλληλη επιχειρηματολογία. Για το λόγο λοιπόν αυτό πρέπει να απορριφθεί.

3. Με το δεύτερο λόγο η προσφεύγουσα επιχείρηση προσάπτει στην καθής: α) ότι δεν έλαβε υπόψη τη σοβαρή της κατάσταση και

δεν πραγματοποίησε, όπως όφειλε, τις αναγκαίες προσαρμογές ή ότι τις πραγματοποίησε κατά τρόπο εσφαλμένο [η αιτίαση αναφέρεται ειδικότερα στα άρθρα 8, παράγραφος 2, της γενικής απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ, της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, σ. 1, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2804/81/ΕΚΑΧ, της 23ης Σεπτεμβρίου 1981, ΕΕ L 278, σ. 1), και 14 της γενικής απόφασης 234/84/ΕΚΑΧ, της 31ης Ιανουαρίου 1984 (ΕΕ L 29, σ. 1)] και β) ότι αγνόησε τα λογιστικά λάθη της προσφεύγουσας που αλλοιώνουν, εις βάρος της, τα στοιχεία αναφοράς για τον καθορισμό των ποσοστώσεων.

Οι προσαρμογές όμως στις οποίες αναφέρεται η προσφεύγουσα αφορούν μέτρα που έλαβε η Επιτροπή στο παρελθόν ύστερα από αίτηση της ίδιας της προσφεύγουσας: τα μέτρα αυτά δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ και συνεπώς πρέπει να θεωρηθούν ως οριστικά. Όσον αφορά τα λογιστικά λάθη, επαναλαμβάνω αυτό που υποστήριξα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση 67/84: η Sideradria ουδέποτε κατόρθωσε να τα τεκμηριώσει και να τα δικαιολογήσει. Επομένως, και οι δύο αιτιάσεις δεν έχουν σχέση με την προσβαλλόμενη απόφαση και για το λόγο αυτό είναι αλυσιτελείς ως προς το αίτημα της ακυρώσεώς της.

4. Με βάση τις σκέψεις αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε η Sideradria SpA στις 13 Αυγούστου 1984 και να καταδικάσει την προσφεύγουσα, δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, στα δικαστικά έξοδα.